

Heengaan van ‘Abdu’l-Bahá

27 november 2023

In de vroege morgen van **woensdag 27 november 2024** is de herdenking van de sterfdag van ‘Abdu’l-Bahá. De herdenking vindt plaats via **Zoom**.

Om **00:30 uur** (in de nacht van dinsdag op woensdag) start het meditatieve moment. Het meditatieve programma zal bestaan uit een door ieder zelf gekozen gebed en/of tekst uit de Heilige Geschriften. Om 01:00 uur wordt de Tafel van Ontmoeting van ‘Abdu’l-Bahá gelezen.

U kunt deelnemen via de link vermeld op de website: amersfoort.bahai.nl

Op **dinsdag 26 november 2024** is er om **20:00 uur** gelegenheid om bij de familie Benjamins thuis samen te komen voor een meditatief moment. De ontvangst is om 19:45 uur.

Hieronder treft u teksten en gebeden aan die gebruikt kunnen worden bij de herdenking.

We have now come to realize that the Master knew the day and hour when, His mission on earth being finished, He would return to the shelter of heaven. He was, however, careful that His family should not have any premonition of the coming sorrow. It seemed as though their eyes were veiled by Him, with His ever-loving consideration for His dear ones, that they should not see the significance of certain dreams and other signs of the culminating event. This they now realize was His thought for them, in order that their strength might be preserved to face the great ordeal when it should arrive, that they should not be devitalized by anguish of mind in its anticipation.

Out of the many signs of the approach of the hour when He could say of His work on earth, “It is finished,” the following two dreams seem remarkable. Less than eight weeks before His passing the Master related this to His family:

I seemed to be standing within a great temple, in the inmost shrine, facing the east, in the place of the leader himself. I became aware that a large number of people were flocking into the temple; more and yet more crowded in, taking their places in rows behind me, until there was a vast multitude. As I stood, I raised loudly the “Call to Prayer”. Suddenly the thought came to me to go forth from the temple.

When I found myself outside I said within myself, “For what reason came I forth, not having led the prayer? But it matters not; now that I have uttered the call to prayer, the vast multitude will of themselves chant the prayer.”

When the Master had passed away, His family pondered over this dream and interpreted it thus:

He had called that same vast multitude—all peoples, all religions, all races, all nations, and all kingdoms—to unity and peace, to universal love and brotherhood; and, having called them, He returned to God the Beloved, at whose command He had raised the majestic call, had given the divine message. This same multitude—the peoples, religions, races, nations and kingdoms—would continue the work to which ‘Abdu’l-Bahá had called them, and would of themselves press forward to its accomplishment.

A few weeks after the preceding dream the Master came in from the solitary room in the garden, which He had occupied of late, and said:

“I dreamed a dream and behold the Blessed Beauty [Bahá’u’lláh] came and said unto me, ‘Destroy this room!’”

The family, who had been wishing that He would come and sleep in the house, not being happy that He should be alone at night, exclaimed, “Yes, Master, we think Your dream means that You should leave that room and come into the house.” When He heard this from us, He smiled meaningly as though not agreeing with our interpretation. Afterwards we understood that by the ‘room’ was meant the temple of His body. ...”

(.....)

His good and faithful servant Ismá’il Áqá, relates the following:

Some time, about twenty days before my Master passed away, I was near the garden when I heard Him summon an old believer saying:

“Come with me that we may admire together the beauty of the garden. Behold, what the spirit of devotion is able to achieve! This flourishing place was, a few years ago, but a heap of stones, and now it is verdant with foliage and flowers. My desire is that after I am gone the loved ones may all arise to serve the divine cause and, please God, so it shall be. Ere long men will arise who shall bring life to the world.”

Three days before His ascension, whilst seated in the garden, He called me and said, “I am sick with fatigue. Bring two of your oranges for me that I may eat them for your sake.” This I did, and He, having eaten them, turned to me, saying, “Have you any of your sweet lemons?” He bade me fetch a few. ... Whilst I was plucking them, He came over to the tree, saying, “Nay, but I must gather them with my own hands.” Having eaten of the fruit, He turned to me and asked “Do you desire anything more?” Then with a pathetic gesture of His hands, He touchingly, emphatically, and deliberately said, “Now it is finished, it is finished!”

These significant words penetrated my very soul. I felt each time He uttered them as if a knife were struck into my heart. I understood His meaning but never dreamed His end was so nigh.

Reproduced from The Bahá'í World, Volume 15 (1968-1973) in commemoration of the 50 year anniversary of the passing of 'Abdu'l-Bahá. (<https://bahaiworld.bahai.org/library/an-account-of-the-passing-of-abdul-baha/>)

~~~~~

Hij is, en moet te allen tijde vóór alles beschouwd worden als het Middelpunt en de Spil van Bahá'u'lláh's weergaloos en allesomvattend Verbond, het meest verheven werk.

Zijner Handen, als de vlekkeloze Spiegel van Zijn licht, het volmaakte Toonbeeld van Zijn leringen, de onfeilbare Uitlegger van Zijn Woord, de belichaming van ieder Bahá'í ideaal, de vleeswording van elke Bahá'í deugd, de Machtigste Tak ontsproten aan de Aloude Wortel, de Steunpilaar van de Wet van God, het Wezen "rondom Wie alle namen wentelen", de Drijfkracht van de Eenheid der mensheid, het Vaandel van de Allergrootste Vrede, de Maan van het centrale Hemellichaam van deze allerheiligste Beschikking, erenamen en titels die besloten liggen in de magische naam 'Abdu'l-Bahá en daarin hun ware, hun hoogste en schoonste uitdrukking vinden. Hij is boven en buiten deze benamingen het "Mysterie Gods", een uitdrukking waarmee Bahá'u'lláh Zelf verkozen heeft hem aan te duiden en die, ofschoon het ons in geen enkel opzicht veroorlooft hem de rang van Profeet te verlenen, aanduidt hoe in de persoon van 'Abdu'l-Bahá de onverenigbare kenmerken van een menselijke natuur en bovenmenselijke kennis en volmaaktheid samengesmolten zijn en tot volledige harmonie zijn gebracht

Shoghi Effendi in een brief van 8 februari 1934 (The World Order of Bahá'u'lláh, blz 134)

~~~~~

Aan het einde van zijn inspannende rondreis door het westen, die het uiterste van zijn afnemende krachten had gevergd, schreef hij: "*Vrienden, de tijd is nabij dat ik niet langer met u zal zijn. Ik heb alles gedaan wat ik kon doen. Ik heb de Zaak van Bahá'u'lláh gediend tot het uiterste van mijn kunnen. Ik heb dag en nacht gearbeid gedurende alle jaren van mijn leven. O, hoe verlang ik ernaar te zien hoe de gelovigen de verantwoordelijkheid voor de Zaak op hun schouders nemen! ... Mijn dagen zijn geteld en behalve dit blijft mij geen andere vreugde*".

En verder:

Tot de allerlaatste dag van zijn aardse bestaan bleef 'Abdu'l-Bahá dezelfde liefde geven aan hoog en laag, dezelfde hulp verlenen aan armen en vertrapten en dezelfde plichten vervullen in dienst van zijn Vaders Geloof, zoals hij het vanaf zijn kinderjaren gewend was geweest. Op de vrijdag voor zijn heengaan woonde hij ondanks grote vermoeidheid het middaggebed in de moskee bij en gaf na afloop aalmoezen aan de armen, zoals hij altijd had gedaan; dicteerde een paar Tafelen - de laatste die hij openbaarde; zegende het huwelijk in van een trouwe dienaar, dat op zijn aandringen op die dag plaats vond; woonde de gebruikelijke bijeenkomst van de vrienden in zijn huis bij; voelde zich de volgende dag koortsig en, daar hij de daarop volgende zondag niet in staat was het huis te verlaten, zond hij alle gelovigen naar het graf van de Báb om er het feest bij te wonen, dat een parsí pelgrim ter gelegenheid van de gedenkdag van de verkondiging van het Verbond gaf; ontving diezelfde middag met zijn onveranderlijke hoffelijkheid en vriendelijkheid en ondanks toenemende vermoeidheid de muftí van Haifa, de burgemeester en de commissaris van politie; en informeerde die avond - de laatste van zijn leven - voor hij zich terugtrok, naar de gezondheid van ieder lid van zijn huishouding en die van de pelgrims en de vrienden in Haifa.

Om kwart voor een 's nachts stond hij op, liep naar een tafel in zijn kamer, dronk wat en ging weer naar bed. Wat later vroeg hij een van zijn twee dochters die op waren gebleven om hem te verzorgen, de gordijnen om zijn bed wat op te trekken, daar hij moeite had met ademen. Zij bracht hem wat rozenwater; hij dronk daar wat van en ging weer liggen; en toen zij hem wat te eten aanbood zei hij duidelijk hoorbaar, "Gij wenst dat ik wat eet en dat terwijl ik heenga"? Een minuut later was zijn geest omhooggewiekt naar zijn eeuwig verblijf om ten langen leste verzameld te worden tot de heerlijkheid van zijn geliefde Vader en de vreugde van eeuwigdurende hereniging met Hem te smaken.

Uit: God schrijdt voorbij (hoofdstuk XXI)

~~~~~

Tafel van Ontmoeting van 'Abdu'l-Bahá

(Dit door 'Abdu'l-Bahá geopenbaarde gebed wordt bij zijn graftombe gelezen. Het wordt ook voor persoonlijk gebed gebruikt.)

Al wie dit gebed met innige ootmoed reciteert, zal vreugde en blijdschap brengen in het hart van deze dienaar; het zal zijn als hem van aangezicht tot aangezicht ontmoeten.

Hij is de Alglorierijke!

O God, mijn God! Ootmoedig en met tranen in de ogen hef ik mijn smekende handen tot U en verberg ik mijn gelaat in het stof van Uw Drempel, verheven boven de kennis van de geleerden en de lof van allen die U verheerlijken. Zie genadiglijk met de blik van barmhartigheid naar Uw dienaar, nederig en ootmoedig aan Uw deur, en dompel hem in de Oceaan van Uw eeuwige genade.

Heer! Hij is één Uwer arme en nederige dienaren die geboeid tot U smeekt, die gevangen in Uw hand vurig tot U bidt, die op U vertrouwend, in tranen voor Uw aangezicht, U aanroept en smekend tot U zegt:

O Heer, mijn God! Schenk mij Uw genade om Uw geliefden te dienen, sterk mij in mijn dienstbaarheid aan U, verlicht mijn voorhoofd met het licht van aanbidding in Uw hof van heiligheid, en van gebed tot Uw koninkrijk van grootheid. Help mij onzelfzuchtig te zijn aan de hemelse ingang van Uw poort en sta mij bij om onthecht te zijn van alle dingen binnen Uw heilige gebieden. Heer! Geef mij te drinken uit de kelk van onzelfzuchtigheid, kleed mij met haar mantel en dompel mij in haar oceaan.

Maak mij als stof op het pad van Uw geliefden, en vergun dat ik mijn ziel offere voor de aarde, geadeld door de voetstappen van Uw uitverkorenen op Uw pad, o Heer van Glorie in den Hoge.

Met dit gebed roept Uw dienaar U aan bij het gloren van de dag en bij het vallen van de nacht. Vervul zijn hartsverlangen, o Heer! Verlicht zijn hart, verblijd zijn gemoed, ontsteek zijn licht, dat hij Uw Zaak en Uw dienaren mag dienen.

Gij zijt de Schenker, de Medelijdende, de Almilddadige, de Genadige, de Barmhartige, de Meedogende.

‘Abdu’l-Bahá